

สรุปผลการวิจัยและขอเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาวิธีการสร้างแบบฝึกทักษะวิชาภาษาไทย เรื่อง "การผันวรรณยุกต์" สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 และเพื่อหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะที่สร้างขึ้น ซึ่งจะเป็นแนวทางแก่ครูในการสร้างแบบฝึกทักษะในเรื่องต่อไป

กลุ่มตัวอย่างประชากร

ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ของโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายประถม จำนวน 50 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มี 2 ชนิด คือ

1. แบบทดสอบก่อนและหลังทำแบบฝึกทักษะ จำนวน 50 ข้อ เป็นแบบทดสอบแบบปรนัย มี 4 ตัวเลือก มีระดับความยากตั้งแต่ 42-80 มีอำนาจจำแนกตั้งแต่ .20-.57 แบบทดสอบนี้มีความเที่ยง (Reliability) .77

2. แบบฝึกทักษะภาษาไทยเรื่องการผันวรรณยุกต์ ซึ่งมีรูปแบบของเนื้อหาที่จะฝึกต่าง ๆ กัน เช่น แบบเลือกคำ เติมคำ แบบจับคู่ แบบผันเสียงวรรณยุกต์ ซึ่งจะมีรูปภาพประกอบเป็นส่วนใหญ่ แบบฝึกทักษะบางตอนมีคำอธิบายเนื้อหาก่อนทำแบบฝึกทักษะควบบางตอนมีตัวอย่างให้ดูก่อน และแต่ละข้อมีคำสั่งไว้อย่างชัดเจน รวมทั้งหมด 6 หน่วย มีคำตอบทั้งสิ้น 829 คำตอบ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะที่สร้างขึ้นตามเกณฑ์มาตรฐานร้อยละ 90/90 คือ นักเรียนสามารถทำแบบฝึกทักษะได้ถูกต้องโดยเฉลี่ยร้อยละ 90 และทำแบบทดสอบหลัง จากทำแบบฝึกทักษะแล้วถูกต้องโดยเฉลี่ยร้อยละ 90 จึงจะถือว่าแบบฝึกทักษะที่สร้างขึ้นได้ มาตรฐาน

2. ทดสอบความมีนัยสำคัญของผลต่าง ของคะแนนทดสอบ ก่อนและหลังทำแบบ ฝึกทักษะ เพื่อดูความก้าวหน้าทางการเรียนรู้ โดยการทดสอบค่าที (t-test) ที่ระดับ ความมีนัยสำคัญ .05

สรุปผลการวิจัย

จากการทดลองและวิเคราะห์ผลการทดลองแล้วปรากฏว่า แบบฝึกทักษะที่สร้าง ขึ้นมีประสิทธิภาพ 94.19/79.84 แสดงว่าแบบฝึกทักษะที่สร้างขึ้นนักเรียนทำแบบฝึกทักษะ ได้ถูกต้องโดยเฉลี่ยร้อยละ 94.19 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้ตัวแรก และนักเรียน สามารถทำแบบทดสอบได้ถูกต้องโดยเฉลี่ยร้อยละ 79.84 ซึ่งยังไม่ถึงเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้ ตัวที่สอง แต่เมื่อดูความก้าวหน้าแล้วปรากฏว่านักเรียนมีความก้าวหน้าทางการเรียนรู้ สูงขึ้นคิดเฉลี่ยเป็นร้อยละ 38.52 และเมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างคะแนน ก่อนทำแบบฝึกทักษะและหลังทำแบบฝึกทักษะปรากฏว่าต่างกัน คือ ก่อนทำแบบฝึกทักษะ นักเรียนได้คะแนนเฉลี่ย 20.66 แต่หลังทำแบบฝึกทักษะได้คะแนนเฉลี่ย 39.92 เมื่อนำ ไปทดสอบความมีนัยสำคัญ ปรากฏว่า คะแนนต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ที่ระดับ .01 ซึ่งสูง กว่าระดับ .05 ที่ตั้งไว้ แสดงว่าเด็กเริ่มมีพัฒนาการทางการเรียนรู้สูงที่เกินกว่าเดิม ถ้า นำแบบฝึกทักษะนี้ไปปรับปรุงอีกก็อาจทำให้ได้ เกณฑ์มาตรฐานตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้

การอภิปรายผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ได้กำหนดเกณฑ์มาตรฐานไว้ 90/90 จากผลการวิจัยปรากฏว่า

1. นักเรียนสามารถทำแบบฝึกทักษะได้ถูกต้องโดยเฉลี่ยร้อยละ 94.19 ซึ่งสูงกว่ามาตรฐานตัวแรก

2. นักเรียนสามารถทำแบบสอบหลังจากทำแบบฝึกทักษะแล้วได้ถูกต้องโดยเฉลี่ยร้อยละ 79.84 ซึ่งยังต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐานตัวหลังที่กำหนดไว้

ดังนั้นแบบฝึกทักษะที่สร้างขึ้นมีมาตรฐานร้อยละ 94.19/79.84 และคะแนนเฉลี่ยของการทำแบบสอบก่อนและหลังทำแบบฝึกทักษะต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 ซึ่งกล่าวได้ว่า แบบฝึกทักษะนี้ทำให้นักเรียนมีความรู้เพิ่มขึ้น

สาเหตุที่ทำให้นักเรียนทำแบบสอบไม่ถึงเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้ อาจเนื่องมาจาก

1. แบบสอบที่สร้างขึ้นทดลองกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งอาจยากเกินไปสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

2. วันที่สอบเป็นวันที่โรงเรียนจัดการแข่งขันกีฬาเนื่องในวันปิดภาคการศึกษา ภาคต้น นักเรียนอยากเล่นกีฬาและอยากเชียร์ ทำให้ไม่มีสมาธิในการทำข้อสอบเท่าที่ควร เสียงนักเรียนที่เล่นกันดังรบกวน นักเรียนจึงขาดความรอบคอบและไม่ตั้งใจทำ รีบทำให้เสร็จ ๆ ไป คะแนนที่ได้จึงน้อยกว่าที่ตั้งไว้

3. แบบฝึกทักษะที่สร้างขึ้นบางหน่วยค่อนข้างยาก อาจทำให้นักเรียนเบื่อหน่ายอยากรีบทำให้เสร็จโดยยังไม่เข้าใจเท่าที่ควร

4. แบบฝึกทักษะที่สร้างขึ้นเพิ่มเนื้อหาจากหลักสูตรที่นักเรียนเรียน เช่น เรื่อง อักษรรูป อักษรเดี่ยว อาจทำให้นักเรียนยังจำได้ไม่แม่นยำเท่าที่ควร เมื่อไปทำแบบสอบ อาจทำไม่ได้

5. ระยะเวลาที่ใช้ในการฝึกเร่งรัดมากและไม่ได้บอกให้นักเรียนรู้ล่วงหน้าว่าจะสอบ นักเรียนไม่ได้เตรียมตัวและทบทวนมาก่อน อาจไม่แม่นยำในบางเรื่องก็ได้

ถึงแม้ว่าแบบฝึกทักษะที่สร้างขึ้นไม่ถึงเกณฑ์มาตรฐานตัวหลัง แต่จากการทดสอบความแตกต่างกันระหว่างคะแนนเฉลี่ยของคะแนนสอบก่อนและหลังทำแบบฝึกหัด ปรากฏว่า คะแนนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 จึงกล่าวได้ว่า โดยเฉลี่ยแล้วแบบฝึกทักษะ

นี้ทำให้นักเรียนมีความรู้เพิ่มขึ้น ดังนั้นแบบฝึกหัดนี้จะนำไปปรับปรุงแก้ไขอีก ซึ่งอาจจะทำให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐานร้อยละ 90 ได้

จากการทดลองครั้งที่ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดจะพบว่า นักเรียนส่วนใหญ่มีความสนุกสนานกับการทำแบบฝึกหัดที่สร้างขึ้นดี เพราะมีรูปภาพประกอบ แต่นักเรียนส่วนมากจะไม่ชอบข้อที่ให้คิดค่าเอง ซึ่งอาจมากเกินไปสำหรับเด็กชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ข้อหนึ่งให้ทำหลายค่า ถ้าแบบฝึกหัดใดให้หาค่ามากนักเรียนจะทำเสร็จค่อนข้างช้า

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. ถ้าจะนำแบบฝึกหัดนี้ไปปรับปรุง ข้อที่นักเรียนทำผิดมากได้คือแผนผังดังนี้ ร้อยละ 90 คือ

หน่วยที่ 1	ข้อที่ 5, 12 และ 15
หน่วยที่ 2	ข้อที่ 7, 8
หน่วยที่ 3	ข้อที่ 2
หน่วยที่ 4	ข้อที่ 3, 4
หน่วยที่ 5	ข้อที่ 4
หน่วยที่ 6	ข้อที่ 9

(ดูภาคผนวก จ.)

2. ครูที่สอนควรศึกษาแบบฝึกหัดนี้ให้ละเอียดก่อนนำไปใช้ และก่อนให้นักเรียนทำควรอธิบายเนื้อหาให้นักเรียนเข้าใจก่อนลงมือทำ

3. ครูอาจแบ่งให้นักเรียนทำเป็นตอน ๆ หรือเป็นเรื่อง ๆ ไม่จำเป็นต้องทำทั้งหน่วย

4. เมื่อนักเรียนคนใดเสร็จก่อนอาจให้นักเรียนระบายสีภาพจากแบบฝึกหัดนี้ได้

5. สำหรับข้อที่ยากอาจให้ทำเฉพาะนักเรียนที่เก่ง ส่วนนักเรียนที่ค่อนข้างอ่อนควรเลือกข้อที่ค่อนข้างง่ายให้ทำ ไม่จำเป็นต้องทำทุกข้อ

6. ควรสร้างแบบฝึกทักษะภาษาไทยเรื่องอื่น ๆ เพิ่มขึ้นอีก เพราะแบบฝึกทักษะนี้เป็นประโยชน์กับนักเรียนมาก ช่วยให้นักเรียนมีความรู้และความเข้าใจภาษาไทยเพิ่มขึ้น

7. แบบฝึกทักษะนี้ทดลองกับนักเรียนโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เท่านั้น ถ้าจะนำไปใช้กับนักเรียนในโรงเรียนอื่น ควรเลือกหรือคิดแปลงให้เหมาะสมกับนักเรียน

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรนำแบบฝึกทักษะนี้ไปปรับปรุงใหม่ โดยเฉพาะข้อที่ระบุไว้ว่าต้องปรับปรุง และทดลองใช้กับนักเรียนกลุ่มอื่นบ้าง เพื่อจะได้ทราบประสิทธิภาพที่แท้จริงเพราะนักเรียนที่ใช้ทดลองเป็นนักเรียนโรงเรียนเดียว จะถือเป็นตัวแทนประชากรที่แท้จริงยังไม่ได้

2. แบบฝึกทักษะที่สร้างไม่ควรยากเกินไป เพราะจะทำให้นักเรียนเบื่อหน่าย

3. ควรทดลองสร้างแบบฝึกทักษะภาษาไทยเรื่องอื่น ๆ ของระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 อีก เพื่อจะได้มีใช้ครบชุดและจะเป็นประโยชน์แก่ครูและนักเรียนทั่วไปยาก

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย